Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж 1 број 2440/12
05.02.2013. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Симониде Милорадовић, председника већа, Јасминке Вукановић и Светлане Бранковић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца М. М. из Б., Р. К., М. П., Г. Ч. и Г. Ђ.-Ј., свих из Р., чији је пуномоћник М. Т., адвокат из Р., против туженог Друштва „МК Г.“ д.о.о. Н. Б., кога заступа Л. Г., адвокат из Б., ради исплате разлике у отпремнини, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Рашки П1 бр.2474/2010 од 31.05.2012. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ жалба туженог „МК Г.“ д.о.о. Н. Б. и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Рашки П1 бр.2474/2010 од 31.05.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом, ставом I изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да им на име разлике у отпремнини исплати износе ближе одређене овим ставом изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког потраживања до исплате. Ставом II изреке обавезан је тужени да тужиоцима, као солидарним повериоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 771.800,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено је изјавио жалбу тужени, побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом члана 360. став 1. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 372. ЗПП, Апелациони суд је утврдио да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачке 1, 2, 5., 7. и 9. ЗПП, на које

другостепени суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда одредбе парничног поступка из тачке 12. наведене законске норме јер, супротно жалбеним наводима побијана пресуда садржи јасне разлоге о свим битним чињеницама, који не противрече садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа, записника и изведених доказа.

Оцењен је као неоснован и навод жалбе да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 361. став 1. у вези члана 8. ЗПП којима се истиче да првостепени суд није навео и ценио наводе и чињенице из поднесака које је тужени упутио суду. Ово из разлога што одредба члана 8. ЗПП прописује да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане, па из садржине ове одредбе произлази обавеза суда да оцени све доказе изведене у поступку, како појединачно тако и у њиховој међусобној вези, а не и обавеза да посебно образлаже и цени сваки појединачни поднесак који странке упуте суду.

Жалбом туженог се неосновано указује да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 361. став 1. у вези члана 384. ЗПП истицањем да првостепени суд није узео у обзир налоге које је Апелациони суд у Крагујевцу дао у свом решењу Гж.1-1996/11 од 07.11.2011. године. Ово са разлога што наведено решење Апелационог суда није донето у предметном већ у другом поступку, због чега и не постоји повреда одредбе члана 384. ЗПП.

Неосновано се жалбом истиче да је првостепена пресуда донета на основу чињеничног стања које није потпуно и правилно утврђено, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужиоци су били у радном односу на неодређено време код Компаније „И. ЦГ“ ДП Б., која је, по основу Уговора о продаји методом јавног тендера Ов.бр. 2497/08 од 26.12.2008. године продата туженом, као купцу, који је у складу са наведеним уговором основао Друштво МК „М. г.“ д.о.о. К., код кога су тужиоци засновали радни однос. Тачком 5. Социјалног програма, који представља саставни део уговора о продаји тужени се обавезао да у периоду од две године од дана испуњења ново друштво неће отпуштати запослене по основу престанка потребе за њиховим радом услед економских, организационих или технолошких промена, док је тачкама 6. и 7. Социјалног програма утврђено да уколико у року од две године ново друштво утврди вишак запослених, запослени може бити проглашен вишком само по основу писане сагласности уз исплату отпремнине у износу од најмање 400 евра за сваку годину радног стажа од стране купца или новог друштва. Свим тужиоцима, као запосленима који су проглашени технолошким вишком Друштво „М. г.“ д.о.о. К. исплатило је отпремнину у износу од по 200 евра по години радног стажа, у складу са њиховим

писаним изјавама у којима се одричу свог права из социјалног програма на исплату отпремнине у износу од 400 евра по години стажа и прихватају да им се уместо тог износа исплати износ од 200 евра по години радног стажа. Вештачењем преко вештака економско финансијске струке утврђена је висина утужених потраживања.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд закључио да је право запосленог, који је проглашен технолошким вишком на отпремнину право којег се, сходно одредби члана 60. став 4. Устава Републике Србије нико не може одрећи, због чега је тужбене захтеве тужилаца усвојио и одлучио као у ставу I изреке пресуде.

За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и основане разлоге које, као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања и правилност примене материјалног права жалбом туженог се истиче: да тужени није пасивно легитимисан у предметном спору јер није послодавац тужилаца и с тога не може бити обавезан на исплату отпремнине, као права из радног односа тужилаца; да се тужиоци нису одрекли својих, уставом гарантованих права, већ су располагали својим правима из уговора, која имају облигационо-правни карактер; да су тужиоци својом вољом, потписивањем изјава променили одредбе социјалног програма са правним дејством према себи; као и да првостепени суд погрешно тумачи тачку 7. Социјалног програма, која се, према схватању жалбе може тумачити само тако да ће купац или ново друштво, у зависности од тога који буде био послодавац тужилаца, исплатити отпремнину у износу од 400 евра по години стажа.

Апелациони суд је ценио ове жалбене наводе и утврдио да исти нису основани.

Наиме, у конкретном случају у поступку је са сигурношћу утврђена чињеница да је свим тужиоцима радни однос престао уз њихову сагласност да буду проглашени технолошким вишком, а сходно социјалном програму који представља саставни део Уговора о продаји методом јавног тендера Ов.бр. 2497/08 од 26.12.2008. године. Тужени се, као купац, наведеним социјалним програмом неопозиво и безусловно обавезао да у периоду од 2 године од дана испуњења, ново друштво не отпушта запослене по основу економског, технолошког или организационог вишка (тачка 5.), да уколико у наведеном року од две године ново друштво утврди вишак запослених, запослени може бити проглашен вишком само по основу писане сагласности (тачка 6.) и да ће купац или ново друштво запосленом који буде проглашен технолошким вишком у складу са претходном тачком 6. исплатити отпремнину у износу од најмање 400 ЕУР за сваку годину радног стажа. Из наведених одредби социјалног програма јасно произлази да је тужени у првом реду преузео обавезу неотпуштања запослених по основу вишка у периоду од две године, а као

изузетак од ове обавезе, могућност да запослени буду проглашени технолошким вишком, али само уз сагласност запосленог и обавезу туженог или новог друштва да истом исплате отпремнину у износу од најмање 400 евра по години радног стажа, из којих разлога се неосновано жалбом истиче недостатак пасивне легитимације на страни туженог с обзиром да у конкретном случају, праву тужилаца на исплату отпремнине, одговара обавеза туженог, коју је неопозиво и безусловно преузео (да отпремнину исплати и то најмање у износу од 400 евра по години радног стажа) социјалним програмом. Поред наведеног, како је социјални програм саставни део Уговора о продаји закључен између туженог, као купца, Компаније „И. ЦГ“, као продавца и Агенције за приватизацију то тужиоци нису могли својим једностраним изјавама о одрицању од дела отпремнине да измене садржину, односно одредбе социјалног програма, а како се то жалбом неосновано истиче. Ово нарочито када се има у виду да право тужилаца на исплату отпремнине, као једног од облика правне заштите запослених у случају престанка радног односа као технолошком вишку, представља право којег се сходно одредби члана 60. став 4. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06) нико, па ни тужиоци не могу одрећи, због чега тужиоци имају право да потражују разлику до пуног износа отпремнине у висини утврђеној социјалним програмом од туженог, као дужника те обавезе.

Оцењен је као неоснован и навод жалбе да је првостепени суд погрешно тумачио одредбу тачке 7. Социјалног програма. Ово из разлога што њеним правилним тумачењем, у смислу одредбе члана 99. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78…57/89 и „Службени лист СРЈ“, број 31/93), која прописује да се одредбе уговора примењују онако како гласе, јасно произлази да се тужени или ново друштво (а не ко буде био послодавац тужилаца, како се то неосновано жалбом истиче) обавезују да тужиоцима исплате отпремнину у новчаном износу одређеном тачком 7. Социјалног програма, и то од најмање 400 евра по години радног стажа.

Како ни осталим жалбеним наводима није доведена у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Апелациони суд је применом одредбе члана 375. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде, с тим што је потврдио и одлуку о трошковима поступка садржану у ставу II изреке првостепене пресуде, јер иста донета уз правилну примену одредби чланова 149. и 150 ЗПП, а чија се висина жалбом конкретно не оспорава.

Председник већа-судија
Симонида Милорадовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић